

барони, станжли непосредствени васали на императора. Въ 1213 добритѣ намѣрения на императора едва ли не били унищожени чрѣзъ едно насилствено въведение на унията, което прѣдприелъ кардиналъ Пелагий: нъ Хенрихъ се застъпилъ за православнитѣ, което много увеличило популярността му. По това врѣме, Стреза Просекски билъ разбитъ въ Пелагония; Ласкаръ прѣдложилъ миръ, по който Хенрихъ задържалъ витинския полуостровъ и областта отъ Хелеспонтъ до Камина и Каланъ; съ българетѣ Хенрихъ се примирилъ, като се оженилъ за българска царска княгиня Мария. Въ 1216 Хенрихъ ненадѣйно умрѣлъ; той още не билъ на 40 години; дори и гръцитѣ го прославили като втори Ареса. Неговата смъртъ била най-голъмо нещастие за латинската или франкската империя.

За Хенриховъ прѣемникъ билъ избранъ мжжътъ на сестра му Иоланта, *Петръ Куртене*, внукъ на Лудовика Тлъсти французски, който добилъ отъ ржцѣтъ на папа Григория III императорска корона (1217), нъ скоро починалъ въ робство у Теодора Епирски. Регентка станжала Иоланта, която поддържала мирни отношения съ Никейската империя и оженила дъщеря си Мария за Ласкаря. Въ 1220 за императоръ билъ избранъ по-старий Петровъ синъ маркиграфъ *Филипъ* Намхорски, нъ той се отказалъ и титлата зель братъ му *Робертъ*, необразованъ и грубъ, страстенъ и малодушенъ. Съ Никейския дворъ отношенията слѣдъ смъртъта на Теодора Ласкаря станжли враждебни, особено когато на никейския прѣстолъ дошелъ Иоанъ Ду-

касъ Ватацесъ, ожесточенъ врагъ на латинитѣ. Солунското кралство, дѣто постоянно ставали прѣбирни между Димитрия и Вилхелма, въ 1222 било завзето отъ Теодора Ангела. Латинската империя продължавала да съществува само благодарение на прѣбирнитѣ между двамата гръцки императори. Увлѣченъ отъ дъщерята на рицаря Балдуина Нефвиля, за която тайно се оженилъ, Робертъ забравилъ съвсѣмъ работитѣ на управлението; възмутенитѣ отъ това барони уловили жена му и тѣця му и послѣдната удавили, а на жена му отрѣзали носа и клѣпкитѣ. Робертъ побѣгнжлъ отъ Цариградъ, съ помощта на папата се върнжлъ, нъ дошелъ само въ Ахая, дѣто въ 1228 умрѣлъ, отъ всички прѣзиранъ.

Новий императоръ, *Балдуинъ II*, Робертовъ братъ, билъ само на 11 години; него обручили съ дъщерята на българския царъ Ивана Асѣна, роднина на Куртеневиля домъ и който се обѣщалъ да отнеме отъ Теодора Ангела завоеванитѣ отъ него земи. Ала съжжзтъ съ България не билъ по желанието на духовенството, което се рѣшило да привлѣче на страната на империята Иоана Бриенски, бивши иерусалимски кралъ; Мария, дъщеря му, трѣбвало да стане Балдуинова жена, а самъ той да земе титлата императоръ и длъжността регентъ. Въ 1231 всичкитѣ васали положили клетва *Иоану*. Въ 1235 Ватацесъ разорилъ венецианския Калиполъ.

Слѣдъ смъртъта на Иоана Бриенски, властта прѣминжала въ ржцѣтъ на Балдуина II, който, лишенъ отъ всѣкакви срѣдства, игралъ една жалка роля: ходилъ да продава драгоценния Спасителевъ вѣнецъ